

Pestszentimrei Öröm Hír Levél

A Pestszentimrei Római Katolikus Egyházközség lapja
XVI. évfolyam 2. szám (127.) - 2019. április

Feltámadt!

Mária Magdaléna azt hiszi, a kertésszel beszél. Az Emmauszba induló tanítványok egyszerű utasnak hiszik. A csónakban halászó apostolok egy idegent látnak a parton tüzet rakni. Nem ismerik fel. Még mindig nem értik, pedig tudják, hogy a sír üres.

Mária Magdalénát a nevéen szólítja. Az emmauszi tanítványoknak lángolt a szívük a tanításától. Az apostolok kivetik a hálót a szavára. Jézus szelíden terelgeti őket a

felismerés felé. Mert hiába tudjuk, hogy feltámadt, mégis nehéz felismerni őt a kertészhöz, az utasban, a parton tüzet rakó idegenben.

Üres a sír, feltámadt. Mellette áll. Ő az apám és az anyám. A gyermekem és az unokám. A barátom és az ellenségem. Ő a szomszédom. A padon alvó koldus. Felebarátom.

Üres a sír, feltámadt. Felismerem, ha találkozom

vele?

Lelki nap a plébánián

Tartottam attól, hogy a meghirdetett nagyböjti lelki „félnapra” kevesen fognak eljönni, pedig „vendéglő-adónak” a miáltalunk is szeretett és kedvelt Márton atya lett meghívva. A templomunk ugyan nem telt meg hívekkel, de hál’ Istennek voltunk annyian, hogy szégyenkeznünk nem kellett.

Szentmisével indult a lelki nap, melynek kezdő éneke és szövege az „Összegyűltünk újra és készek vagyunk” mondattal kezdődött – én tudtam, hogy ez a dal Márton atya egyik kedvence –, s mikor a befejező szavakhoz értünk, miszerint „halljuk a hívó szót”, láthatóan nagyon elérzékenyült és meghatódott, csak jó pár másodperc múlva indította szentbeszédét.

Hűen magához, rögtönző képességét előcsalva, azonnal összekötötte mondandóját a záró hangjainkkal, s kiemelte, hogy számára is mennyire fontos a hívó szó!

Hívó szó!?! S mennyiféle hívó szó van, amire nagyon kell, nagyon kéne, hogy odafigyeljünk!

Tulajdonképpen nem beszéltünk össze, nem is tudta, hogy ezt a dalt fogjuk játszani, de valahogy mégis a lelki nap első órájában erre készült, erről beszélt, hogy tényleg mennyire fontos a hívó szó, hogy ne fáradjunk el másokkal is megosztani az evangélium örömhírét.

S nem csak az örömhírt kell megosztani, hanem hogy mennyire szükséges az egymás között történő megosztások őszintesége, legyen az akár egy örömtörténet, vagy éppen a gondviselés hiánya a napi pillanatokban.

Egy régebbi történetet is megosztott velünk, még amikor itt nálunk, Pestszentimrén volt plébános – most ezt itt nem részletezem –, hogy azt is észre kell vennünk, ha valaki nem éppen csalogató hívó szóval, hanem inkább túl őszintén szól a másikhoz, talán még a figyelmeztető hangsúlyok is sértőek és bántóak abban a pillanatban, de ezeket a szavakat megrágva és megemésztve, rájöhetünk arra, hogy még jókor, jó időben jött a figyelmeztetés.

Biztosan volt már hasonló esete mindenkinek, ezért kívánom, hogy az adott pillanatokat kezeljük a helyén, ne ijedjünk meg, ha valaki nem a megszokott formában hív bennünket, hanem próbáljuk meg helyrerakni, magunkévá tenni, hogy tényleg halljuk meg jól a hívó szót. (Kovács István)

Nagy öröm volt ismét Márton atyát hallgatni ebben a templomban! Valahogy a kettő számomra még most is együvé tartozik... Hisz ő volt ott e közösség születésénél, erőre kapásánál, összeérésénél, s a templom, a falak megújulásánál is...

A lelki nap első részében az irgalomról elmélkedhettünk, arról az igen nehéz lelki útról, mely az indulattól, a sértettségtől a szeretetig vezet.

Közösségben, családban egyaránt. Engem eltaláltak a szavak, a példák, a felvillantott helyes magatartásmód: „A szeretet legyen nagyobb bennem!” és „Minden sértést, kritikát úgy fogadjak, hogy próbáljam lefejtetni róla a rosszindulatot, s Isten hangját halljam meg benne!” Jaj, de nagyon nehéz is ez sokszor! De nekifeszülök, s próbálkozok, most s egy egész életen át... Hisz de jó lenne, ha nemcsak meghallanám, de tettekre is váltanám azt a meghívást, miszerint a “nagybőjt kapcsolataink krisztusi újragondolása”! Úgy legyen! (K.O.)

Plébániánkon nagybőjti lelki napot tartott volt plébánosunk, Márton atya. Jó volt újra találkozni vele, látni és hallani szívből jövő gondolatait. Szentmisével kezdődött a délelőtt, utána két rövidebb előadást hallgathattunk meg tőle. Az előadások után lehetőség volt egyéni elmélkedésre a hallottakról és gyónásra is. Majd Miklós atya kérdéseire adott válaszokat Márton atya, melyek a közösségre, az itt töltött évekre, illetve az egyház jövőképre vonatkoztak. Rendkívül tartalmas, építő, lelkiekben gazdagító délelőttben lehetett részünk. Az előadások megtekinthetők – Szabó Laci bácsi jóvoltából – a következő oldalon: <http://martonatya.ujhitek18.hu/> (Gáspár család)

Az út ugyanaz – gondolatok a virágvasárnapi passió margójára

A gyerekek piros kendőket terítenek az útra, ahogy Jeruzsálem népe köszöntötte ujjongva a városba vonuló Jézust. Feszült figyelem és várakozás az arcokon. Jeruzsálemben is így lehetett: tudták, itt a király, a Felkent, a Messiás, és meg fog történni az, amire évszázadok óta hűtlenül és hűségesen, eltévelyedve és kitarotán, bűnbe esve és megtisztulva készült a nép. Itt van Dávid Fia, helyreállítja az országot, és beteljesíti a próféták jövendöléseit. Nem lesz többé fájdalom, betegség és halál. Jeruzsálem tündökölni fog, népek hódolnak előtte. Aztán nem történik semmi. Jézus kiveri a kereskedőket a templomból, amivel aláírja a halálos ítéletét. A rómaiak nem mennek haza. Csőd, csalódás, kiábrándulás. A pár nappal korábban hozsannát ujjongó tömeg „feszítsd meg”-et ordít.

A piros kendők még ott vannak, amikor a szereplők kiviszik a keresztről leemelt Jézust. Az ünneplés visszhangja még ott zengett Jeruzsálemben, amikor Jézust temették. Az út, amin diadallal bejött és amin látszólag vesztesen, elbukottan kiviszik ugyanaz. Ötödik éve immár, hogy plébániánkon felnőttek veselkednek neki a virágvasárnapi passió bemutatásának, s próbálják úgy életre kelteni az evangéliumok szövegét, hogy a nézők megérthessék: ez nem egy szép, múltbeli krónika, valami kétezer év előtti történet, hanem a saját életünk, a saját mindennapjaink húsbavágó drámája. Mert egy szájból szól a hozsanna és a feszítsd meg. Az út ugyanaz, csak a szívünk más és más az út mentén.

Ne áltassuk magunkat azzal, hogy mi nem futottunk volna el, mint az apostolok, vagy nem tagadtuk volna meg, mint Péter. Júdásról ne is beszéljünk. Hisz naponta áruljuk el, tagadjuk meg. Az evangélium kőkeményen fogalmaz: „mindenki, aki haragszik testvérére, méltó az ítéletre” (Mt 5,22). Nézzünk szembe a szöveggel: hát ki nem haragszik soha? Mindenki méltó az ítéletre. Mindenki rászorul az Úr kegyelmére. A megváltásra. Annak a Jézusnak a diadalmas győzelmére, akit látszólag elbukottan, holtan visznek azon az úton, ahol napokkal korábban még lelkesedett érte a nép.

Virágvasárnapi passió

Idén közösségünk 27 tagja adta elő a passiót, amiben nem csak a sokaság örömteli, de az is, hogy az évek óta szerepet vállaló törzsgárdához sok új testvérünk is csatlakozott: Jézus – Kéry László, Narrátor – Sárkány Betti, Péter – Nagy Gábor, Júdás – Lénárt István, Apostolok – Salga István Linka Gábor, Pilátus – Ágostházy Szabolcs, Heródes – Világos Gergely, Főpap – Subai Gáspár, Vének – Turza Gergő, Paál Péter, Szolgák a főpap udvarában – Kovácsné Szabó Mariann, Dr.Paál-Kővári Kornélia, Alföldi Ildikó, Barabás – Kovács Krisztián, Cirenei Simon – Fülöp Máté, Veronika – Simó Júlia, Latrok – Murvai István, Juhász László, Katonák – Simon Ferenc, Szójár Balázs, Nép – Deák-F. Zsófi, Brozsek Anna Dóra, Révész Tünde, Csáky Mónika, Homicsné Erdős Veronika, Fehér Éva.

Kéry László: A passiót nagyon vártam és igencsak izgultam, mivel először szerepeltem, és nem tudtam mit várhatok, de az egész közösség nagyszerű és segítőkész volt, ami gyorsan segített túllendülni a nehezen. Virágvasárnapon, amikor előadtuk, akkor az valami hihetetlen élmény volt. Amikor utána odajöttek többen, és megköszönték, az csodálatos volt, azt éreztem, hogy jó lenne megint előről kezdeni. Akár már holnap.

Kovácsné Szabó Mariann: Már többször szerepeltem a passió misztériumában, mindig a nép között vegyültem, vagy éppen kísértem Jézust, de most valahogy egy mondat erejéig még szerepet is kaptam. Nem vagyok bőbeszédű, s tartottam is attól, hogy nem jön ki hang a torkomon az izgalomtól, de azon a virágvasárnapon olyan lelki

nyugalom uralt, hogy nem is tudom mikor éreztem hasonlót. Nagyon megható, de egyben felemelő volt köztetek lenni, kísérni a szenvedő Jézust és megélni azokat a mély és fájdalmas pillanatokot, Jézus szenvedését és haláltusáját, melyeket kétezer évvel ezelőtt azok az asszonyok testközelből tapasztalhattak meg.

Simon Ferenc: Idén harmadszor játszottam az egyik katona szerepét, most is sokat kaptam a részvételtől. Először is sok olyan testvérrel volt módom szóba elegyedni akiket egyébként látok a templomban, de még nem váltottunk egy szót sem. Másodsorban megint átélhettem Jézus urunk kínszenvedését és halálát, ez belülről talán még meghatóbb, mint kívülről szemlélve. A próbákról és az egész felkészülésről az volt a benyo-

másom, hogy a csapat nagyon összeszokottan és lazán készült, még a főpróba is akadozott, hiszen még kábeleket is kellett forrasztani, de vasárnapra összeállt minden, a hangosítás is sokkal jobban sikerült mint tavaly.

Bakó Dóra: Még soha nem voltam ennyire nyugodt a passió felől. Jó kezekben volt végig, a régi szereplők alázatos rutinjába úgy simultak bele az újak, mintha évek óta együtt készülték volna erre a vasárnapra. Évről-évre mindig kiváló Jézusunk van, de ahogy bővül a csapat, úgy nő az előadás ereje is. Nagyon örülök annak is, hogy a két délelőtti misét összevontuk, így azok is láthatták a passiót, akik amúgy a nyolcas misére járnak. Kell-e nagyobb elismerés annál, mint egy könnyes szemű idős néni, aki azt mondja, hogy illet ő még soha nem látott? Nagyon köszönöm az összes szereplő odaadását, valamint Bihari Gábor és Gáspár Huba háttér munkáját a hangosítással.

Papp Juli: Plébániánk sokéves hagyománya, hogy virágvasárnap a közösségünk tagjai megjelenítik, eljátsszák Jézus szenvedéstörténetét, a passiót. Jó, hogy minden évben ennek részesei lehetünk, mindig megrendítő és felemelő is egyben, közel hozza, átélhetővé teszi az akkori eseményeket. Nagyon tetszik, hogy közösségünk felnőtt tagjai vállalják a szereplést. Látszik, hogy mélyen átérzik és komolyan veszik a szerepüket. Örültünk, hogy az előző évekhez hasonlóan a gyermekeinket is sikerült bevonni, feladatot kaptak: Jézus bevonulásánál a

vörös kendőket ők helyezhették Jézus lába elé. Köszönet a szereplőknek és Bakó Dórának, aki évek óta vállalja a rendezést és a megszervezését a passió játéknak.

Jézus halotti leple

Az adventi készülődéskor megszokott, hogy a gyerekek kis szíveken gyűjtik a jócselekedeteiket, hogy azután ezekkel díszítsék a karácsonyfát. Ennek mintájára idén a nagyböjtben is készült egy látható, kézzel fogható tárgy, tanúja a böjti lelki készülődésnek. Kis textil négyzeteket osztogattunk, amibe írhattak-rajzolhattak nem csak a gyerekek, de felnőttek, akár egész családok együtt is. A darabokat Linka Gábor összevarrta, s a virágvasárnapi passióban ez került a halott Jézusra.

Énekes passió nagypénteken

Hosszú kihagyás után ebben az évben újra elhatároztam, hogy részt veszek a nagypénteki passió énekpróbáin. Különösen nagy öröm volt, hogy Csenge lányom is velem tartott és egyre növekvő lelkesedéssel vetette bele magát a kóruséneklés szépségeibe. Ezek a próbák számomra lelki élmények is voltak; nem csupán az énekelt szentírás szépsége miatt, hanem mert felemelő volt végigjárni azt a "keresztutat", ahol az egyes, ügyetlen-hamiskás szólamokból a Szent Három Naphoz közelítve összeáll, egymást támogatva-kiegészítve felcsendül a Harmónia. Köszönjük Krisztiánnak azt a nyugodt és kedves türelmet, mellyel a kóristákat vezette! (Hős Csaba)

Új gyóntatószék

A plébánia felőli bejárat eddig kihasználatlan előteréből lett kialakítva az új gyóntatószék, mely igazából egy kicsi szoba, ahol ülve és térdelve is lehet gyónni. Az ajtó hangszigetelt, ami ott elhangzik, az ott is marad. Ha az ajtó feletti lámpa zölden világít, térj be bátran, Jézus alig várja, hogy megbocsáthassa bűneidet! A gyóntatószéket március 31-én, nagyböjt 4. vasárnapján szentelte fel Miklós atya.

A szeretet ízei

Nagyobb gyermekeink születésekor megtapasztaltuk már, milyen nagy segítséget jelent az újszülöttel való összeszokás heteiben a komatál. Most márciusban, amikor hatodik gyermekünk megszületett, kiderült számomra, hogy ezt az ajándékot nem lehet megszokni: most is ugyanúgy ámulatba ejtett és meghatott az önzetlen szeretetnek ez a formája, mint amikor először kaptunk komatálát.

Hetente kétszer hatalmas adag, finomabbnál finomabb ételekkel kényeztetik népes családjunkat a közösségi testvéreink. De annál, amit adnak, talán még fontosabb számomra *ahogy* adják: olyan vidámsággal, természetességgel, mintha saját számtalan tennivalójuk mellett pusztán szórakozás volna még egy nagycsaládra főzni. A rokonok, ismerősök, munkatársak csodálkozva látják az érkező teli tálakat, és ezt gondolják, néha ki is mondják: Nézzétek, mennyire szeretik egymást! Így vált a komatál akaratlanul is tanúságtétellé és az Örömhír hirdetőjévé: "Arról ismeri meg mindenki, hogy tanítványaim vagytok, ha szeretettel vagytok egymás iránt." (Jn.13,35.)

A szeretetnek számtalan ajándékát kaptuk-kapjuk a közösségtől: baráti beszélgetésekben sok-sok biztatást, kedves segítség-felajánlást, babaholmikot, szerető mosolyt akár olyanoktól is, akiket épp csak arcról ismerünk a templomból. Ezek nagyon sokat jelentenek nekünk: a közösség szeretete Isten szeretetét közvetíti számunkra. Köszönjük! (Fülöp Csilla és Dani)

Kirándulás

Mindig kedves invitáló leveleket kapunk a plébániai kirándulásokra, amelyeknek mi nem is tudunk ellenállni. Amikor csak tehetjük, csatlakozunk is a kirándulók lelkes csapatához. Az időben elindulás a családjunknál sajnos komoly probléma. A kirándulásoknál külön feladatot szokott jelenteni, hogy ráataláljunk a már elindult kiránduló csapatra. Ez eddig még mindig sikerült, és ilyenkor nagyon örülünk egymásnak. :) Mi a jó a kirándulásban? Kiszabadulunk a város zajából, jó levegőt szívunk, megmozgatjuk magunkat, növényeket, állatokat láthatunk testközelből. (Legutóbbi kirándulásunkkor például a fagyöngy és a fakín növényeket ismertük meg közelebről a wikipédiát is segítségül hívva.) Gyerekeink együtt vannak, a felnőttek jót beszélgetnek, észre sem vesszük és elröppen a nap. A környék hegyeit bebarangolhatjuk együtt, csúcsokat mászhatunk, sok kilométerrel a lábunkban térhetünk haza. Aki teheti csatlakozzon, mert együtt kirándulni jó!

Szentségimádás

Húsvét hétfőn este 7-től szentségimádás lesz templomunkban. Dicsőítsük együtt a feltámadt Urat énekekkel, Szentírási részekkel imádkozva! Az este folyamán lehetőség lesz az Oltáriszentségben „a világ végéig velünk maradó” Krisztus elé vinni önmagunkat, szereteteinket, közösségünket és Egyházunkat. Mindenkit várunk!

Látogatás az Idősek Otthonában

Április 23-án (kedden) délelőtt elvisszük a feltámadás örömhírét az ágyhoz kötött időseknek. Reggel $\frac{3}{4}$ 9-kor találkozunk az Alacskai Úti Idősek Otthona előtt. Gyere, imádkozzunk együtt!

Ebédosztás

2019.04.27-én szombaton ismét ebédosztás lesz a hajléktalanok és a rászorulóknak részére. Mindenkit szeretettel várunk!

Szentmisék rendje

Vasárnap: 8, 10 és 18 órakor.

Hétköznap:

Hétfő: 18 órakor

Kedd, szerda, szombat: 7 órakor

Péntek: 18 órakor

Csütörtök: Igeliturgia 7 órakor

Minden pénteken: 17 órakor imaóra és az esti mise után csendes szentségimádás 19 óráig.

Első csütörtökön: 17 órakor Jézus Szíve Család imaórája

Első vasárnapon: 17 órakor szentségimádás

Hirdetések

Ovis hittan: szerdán 16:30-17:15

Elsőáldozók hittana: hétfő 16:30-17:15

Bérmálási előkészület indul 16 évnél idősebbeknek. Személyes jelentkezés plébános atyánál.

A plébániahivatal félfogadási ideje:

Hétfő és szerda: de. 9-11 óra

Kedd és péntek: du. 15-18 óra

Telefonszám: 06-1/292-3113

A keresztség és bérmálás szentségének felvételi szándékát kérjük az irodában ügyfélfogadási időben jelezni.

A jegyespárok esküvőjük tervezett időpontja előtt legalább három hónappal jelentkezzenek.

A temetések ügyintézése, valamint az urnafülkék váltása az irodában hétfőn, kedden és szerdán a hivatali időben történik.

Impresszum

Kiadja: Pestszentimrei Római Katolikus Plébánia
(1188 Budapest, Nemes u. 17-19., 292-3113, pestszentimre.plebania@gmail.com).
Felelős kiadó: Blanckenstein Miklós plébános. *Felelős szerkesztő:* Bönöczk Péter;
Honlap: www.pestszentimre.plebania.hu